

Arrest

nr. 246 591 van 21 december 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. LEJEUNE
Dageraadstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat C. LEJEUNE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 27 december 2013 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 8 september 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoekers aanvraag van 27 december 2013 om,

op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 14 november 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoeker nogmaals de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

*"Aan de Heer [...], die verklaart te heten;
naam: [A.],
voornaam: [K.]
[...]
nationaliteit: Kosovo*

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

*-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,
-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

*[...]
x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven
[...]*

De betrokkenen is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 08.09.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

Dit is de bestreden beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 228 957 van 19 november 2019 vernietigde de Raad de beslissing van 8 september 2016 waarbij verzoekers aanvraag van 27 december 2013 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard evenals de beslissing van 8 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerde om de kosten van het geding te zetten laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 62 van

de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Hij stelt ook dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Première branche

L'ordre de quitter le territoire attaqué est motivé par le fait que le requérant n'est pas en possession d'un visa valable et qu'il se trouve dès lors dans le cas prévu à l'article 7, alinéa 1, 1° de la loi sur les étrangers.

Cependant, cette disposition légale doit être écartée si son application est contraire à une norme protégée par un instrument international auquel la Belgique est liée.

Or, en l'espèce, la décision attaquée viole l'article 3 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits et Libertés Fondamentales qui dispose que :

Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. »

Cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (Cour EDH, M.S.S. v. Belgique et Grèce, 21 janvier 2011, § 218).

Votre Conseil a rappelé la jurisprudence de la Cour européenne des Droits de l'Homme en ces termes :

« La Cour EDH a déjà considéré que l'expulsion par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question ce pays (voir Cour EDH, Y. v. Russie, 4 décembre 2008, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence; add EHRM, Muslim v. Turquie, 26 avril 2005).

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'étranger encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, celle-ci a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de l'intéressé dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (voir Cour EDH, Y. v. Russie, 4 décembre 2008, § 78 ; Cour EDH Saadi v. Italie, 28 février 2008, §§ 128-129 ; Cour EDH, N. v. Finlande, 26 juillet 2005, § 167 et Cour EDH Vilvarajah et autres v. Royaume Uni, 30 octobre 1991, § 108 in fine).

En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (voir par exemple : Cour EDH, M.S.S. v. Belgique et Grèce, 21 janvier 2011, §§ 347 et 348 ; Cour EDH, Moayad v. Allemagne, 20 février 2007, §§ 65-66 ; Cour EDH, Said v. Pays Bas, 5 juillet 2005, § 54 ; Cour EDH, Muslim v. Turquie, 26 avril 2005, § 67 ; Cour EDH, Chahal v. Royaume Uni, 15 novembre 1996, §§ 99-100). En même temps, la Cour EDH a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la CEDH (voir : Cour EDH, Fatgan Katani et autres v. Allemagne, 31 mai 2001 ; Cour EDH, Vilvarajah et autres v. Royaume Uni, 30 octobre 1991, § 111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (voir : Cour EDH, Y. v. Russie, 4 décembre 2008, § 79 ; Cour EDH, Saadi v. Italie, 28 février 2008, § 131 ; Cour EDH, N. v. Finlande, 26 juillet 2005, § 167 ; Cour EDH, Mamatkulov and Askarov v. Turquie, 4 février 2005, § 73 ; Cour EDH, Muslim v. Turquie, 26 avril 2005, § 68).

Toutefois, il ressort de la jurisprudence de la Cour EDH qu'exceptionnellement, dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la protection de l'article 3 de la CEDH entre en jeu lorsque l'intéressé démontre qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé (voir : Cour EDH, Saadi v. Italie, 28 février 2008, § 132). En pareilles circonstances, la Cour EDH n'exige pas que le requérant établisse l'existence d'autres caractéristiques particulières qui le distinguaient personnellement, si cela devait rendre illusoire la protection offerte par l'article 3 de la CEDH. Ceci sera déterminé à la lumière du récit du requérant et des informations disponibles sur le pays de destination pour ce qui est du groupe en question (voir : Cour EDH, Y. v. Russie, 4 décembre 2008, § 80 ; Cour EDH, Salah Sheekh v. Pays-Bas, 23 mai 2007, § 148 ; Cour EDH, N. v. Finlande, 26 juillet 2005, § 167).

En ce qui concerne l'examen des circonstances propres au cas de l'intéressé, les autorités doivent permettre à celui-ci d'en faire état en temps utile (dans le même sens : Cour EDH, M. S. S. v. Belgique et Grèce, 21 janvier 2011, § 366) et se livrer à un examen aussi rigoureux que possible de ses déclarations quant à un risque éventuel de violation de l'article 3 de la CEDH en cas d'éloignement (en ce sens : Cour EDH, M.S.S. v. Belgique et Grèce, 21 janvier 2011, §§ 293 et 388). La Cour EDH a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (Cour EDH, M.S.S. v. Belgique et Grèce, 21 janvier 2011, § 359 *in fine*).

Tant en ce qui concerne la situation générale dans un pays que les circonstances propres au cas de l'intéressé, l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH doit être évaluée en fonction des circonstances dont la partie défenderesse avait ou devait avoir connaissance au moment de la décision attaquée (cf. mutatis mutandis : Cour EDH, Y. v. Russie, 4 décembre 2008, § 81 ; Cour EDH, N. v. Finlande, 26 juillet 2005, § 167 ; Cour EDH Cruz Varas e.a. v. Suède, 20 mars 1991, §§ 75-76 ; Cour EDH, Vilvarajah et autres v. Royaume Uni, 30 octobre 1991, (F 107), pour autant que l'intéressé ait disposé de la possibilité matérielle de faire valoir les mêmes circonstances (Cour EDH, M.S.S. v. Belgique et Grèce, 21 janvier 2011, § 366) Impartie défenderesse doit se livrer à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH (Cour EDH, M.S.S. v. Belgique et Grèce, 21 janvier 2011, §§ 293 et 388) ».

En l'espèce, Monsieur [A.] est atteint d'une pathologie chronique grave : il présente une vessie neurogène due à une anomalie du cône terminal de la moelle, compliquée par des infections urinaires multiples et nécessitant des sondages intermittents, ainsi qu'un reflux vésico-urétéal de grade III-IV à gauche.

Il est soumis - à vie - à un traitement médicamenteux, à des sondages intermittents 5 à 6 fois par jour et à un suivi quatre fois par an par un centre d'uro-néphrologie spécialisé.

Le Docteur [C.], pédiatre néphrologue et médecin du requérant souligne l'importance de ce traitement, sans la moindre interruption, afin d'assurer une réduction de la fréquence d'infections urinaires et la conservation d'une fonction rénale correcte.

Elle confirme également que « Poursuite une prise en charge de ce type est à ce jour impossible au Kosovo. Sans cette prise en charge, [K.] présente un risque important d'infections urinaires récidivantes, qui peuvent amener sur le moyen terme à une insuffisance rénale révère, et sur le long terme, à une mort précoce » (rapport médical du 03.09.2015 - voir dossier administratif)

Le requérant avait joint à sa demande d'autorisation de séjour de nombreuses informations essentielles et pertinentes, ayant trait, spécifiquement, à sa situation personnelle et démontrant incontestablement que les soins que son état de santé requiert impérativement ne sont ni disponibles, ni a fortiori accessibles au Kosovo.

Un recours en suspension et en annulation a été introduit auprès de Votre Conseil le 19.10.2016 contre la décision de l'Office des étrangers qui, tout en reconnaissant la gravité de la maladie du requérant, estime néanmoins qu'il peut se faire soigner dans son pays d'origine (pièce 3).

Il ressort de ce recours que la violation alléguée de l'article 3 CEDH est sérieuse de sorte que la décision de rejet de la demande d'autorisation de séjour, et par conséquent tous les ordres de quitter le territoire qui s'ensuivent et en constituent le corolaire, doivent être suspendus et annulés également.

En effet, un renvoi de Monsieur [A.] dans son pays d'origine constituerait immanquablement un traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 3 de la CEDH.

L'acte attaqué porte en conséquence atteinte à un droit fondamental et absolu protégé par des instruments juridiques internationaux auxquels l'Etat Belge est partie.

L'article 7, alinéa 1er, 1° de la loi sur les étrangers qui permet la délivrance d'un ordre de quitter le territoire à un étranger qui n'est pas en possession d'un passeport revêtu d'un visa valable devrait donc être écarté.

Votre Conseil a en effet déjà pu considérer que :

« les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la loi du 15.12.1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect des obligations internationales auxquelles l'Etat Belge a souscrit. Au titre de tels engagements figure notamment la protection des droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales, lesquels sont d'effet direct et ont par conséquent aptitude à conférer par eux-mêmes des droits aux particuliers dont ces derniers peuvent se prévaloir devant les autorités administratives ou juridictionnelles sans qu'aucun mesure interne complémentaire ne soit nécessaire à cette fin. Les autorités précitées sont dès lors tenues, le cas échéant, d'écartier la disposition légale ou réglementaire qui y contreviendrait » (CCE, arrêt n°168.712 du 09.03.2007).

Dans un arrêt n° 94478 du 28.12.12, Votre Conseil a également rappelé que :

« L'article 7, alinéa 1 et 52/3 § 1er de la loi du 15.12.1980 ne dispense pas la partie adverse d'avoir égard aux obligations internationales auxquelles elle a souscrit, telles que le respect de l'article 3 de la CEDH qui, rappelons-le est absolu. Ainsi la partie requérante conserve manifestement un intérêt à l'annulation de l'acte entrepris, dans la mesure où sont en cause, en l'espèce, (...) des problèmes médicaux de nature à porter atteinte à l'article 3 de la CEDH ».

Deuxième branche

L'acte attaqué a été pris le 14.11.2017 alors qu'un recours en suspension et en annulation a été introduit auprès de Votre Conseil le 19.10.2016 contre une décision de rejet d'une demande de séjour basée sur l'article 9ter de la loi du 15.12.1980, recours qui est toujours pendant à l'heure actuelle (pièce 3).

Celui-ci présente des moyens sérieux d'annulation et invoque la violation de l'article 3 de la CEDH.

L'acte attaqué viole en conséquence l'article 13 de la CEDH qui stipule que :

« Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles. »

Cette disposition implique en effet que les Etats parties doivent mettre en place un recours interne permettant aux instances nationales d'examiner le contenu du grief et d'offrir le redressement approprié, même si les Etats jouissent d'une certaine marge d'appréciation quant à la manière de se conformer aux obligations que leur impose cette disposition (Cour EDH 11 juillet 2000, Jabari/Turquie, § 48 ; Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 291).

La Cour européenne des droits de l'homme a déjà considéré, dans l'arrêt MSS c. Belgique du 21 janvier 2011 (§ 288), que :

« l'article 13 de la Convention garantit l'existence en droit interne d'un recours permettant de se prévaloir des droits et libertés de la Convention tels qu'ils y sont consacrés. Cette disposition a donc pour conséquence d'exiger un recours interne habilitant à examiner le contenu d'un « grief défendable » fondé sur la Convention et à offrir le redressement approprié. La portée de l'obligation que l'article 13 fait peser sur les Etats contractants varie en fonction de la nature du grief du requérant. Toutefois, le recours exigé par l'article 13 doit être effectif en pratique comme de droit ».

Afin de satisfaire aux exigences de l'article 13 de la CEDH, ce recours doit, pour être effectif, être disponible en droit comme en pratique, en ce sens particulièrement que son exercice ne doit pas être entravé de manière injustifiée par les actes ou omissions des autorités de l'Etat défendeur (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 290 ; Cour EDH 8 juillet 1999, Cakici/Turquie, § 112).

Dans l'affaire Conka, la Cour rappelle sa jurisprudence selon laquelle : « L'effectivité des recours exigés par l'article 13 suppose qu'ils puissent empêcher l'exécution des mesures contraires à la Convention et dont les conséquences sont potentiellement irréversibles » (Cour EDH, 5 février 2002 Conka et autres/Belgique, § 79).

La décision attaquée constitue une telle mesure qui ne peut donc être exécutée avant que les instances nationales n'aient contrôlé la compatibilité de la décision déclarant non fondée la demande de régularisation médicale avec la Convention. La Cour exige donc une suspension de la mesure d'éloignement le temps que la violation de la Convention soit vérifiée (Cour EDH 11 juillet 2000, Jabari/Turquie, §§ 49 et 50).

Par ailleurs, la violation de l'article 13 de la CEDH ne peut être utilement invoquée que si elle l'est en même temps qu'une atteinte à l'un des droits qu'elle protège. Or, il a été démontré supra que des griefs défendables fondés sur l'article 3 de la CEDH ont été invoqués par le requérant.

Dans cette hypothèse, compte tenu de l'attention que la Cour accorde à cet article et de la nature irréversible du dommage susceptible d'être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements, l'effectivité d'un recours au sens de l'article 13 de la CEDH requiert un contrôle rigoureux par une autorité nationale (Cour EDH 12 avril 2005, Chamaïev et autres/Géorgie et Russie, § 448), un examen indépendant et rigoureux de chaque grief sur la base duquel il existe des raisons de croire à un risque de traitement contraire à l'article 3 de la CEDH (Cour EDH 11 juillet 2000, Jabari/Turquie, § 50).

En délivrant un ordre de quitter le territoire au requérant le 14.11.2017 alors qu'un recours contre la décision de refus de séjour pour raisons médicales a été introduit auprès d'une juridiction nationale le 19.10.2016, la partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et a violé l'article 13 de la CEDH car elle prive ce dernier du droit à un recours effectif."

3.2. Verweerde repliceert als volgt:

"De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze verplichting van uitdrukkelijke motivering waar de administratieve overheid toe gehouden is dient aan de bestemming van de beslissing toe te laten de redenen te kennen waarop deze gebaseerd is, zonder dat de overhoud gehouden is de motieven van haar motieven uiteen te zetten.

Het volstaat bijgevolg dat de redenering van de auteur op duidelijke en eenduidige wijze uit de beslissing volgt teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de verantwoording ervan te begrijpen en, in voorkomend geval, deze te kunnen bewijzen in het kader van een beroep en, bij het bevoegde rechtscollege haar controle erover uit te oefenen.

Dit is wel degelijk de situatie in onderhavig geval zodat het middel wegens gebrek aan uitdrukkelijke motivering niet kan weerhouden worden.

Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordeelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten,"

Uit de bewoordingen van voormelde bepaling en het arrest van het Grondwettelijk Hof van 11 juni 2015 waarin het Hof eraan herinnert dat de minister of zijn gemachtigde gehouden is een bevel het grondgebied te verlaten uit te vaardigen wanneer de vreemdeling illegaal in het land is en in het bijzonder in de gevallen beoogd in artikel 7, lid 1, 1° en 2°, dat hij daarvoor niet over enige beoordelingsmarge beschikt, blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet anders vermocht dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de verzoekende partij, na te hebben vastgesteld dat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten.

Bovendien betreft het bevel het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 en artikel 74/14 §3 4° van de Vreemdelingenwet een politiemaatregel en geenszins een beslissing houdende een verblijfsrecht met als gevolg dat de enkele vaststelling van de situaties beoogd door artikel 7 van de Vreemdelingenwet volstaat om deze geldig in feite en in rechte te motiveren zonder dat de overheid gehouden is andere motieven betrekking hebbend op externe omstandigheden aan deze vaststelling toe te voegen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling. In casu werpt verzoekende partij hiertoe een schending op van de artikelen 3 en 13 EVRM.

De verzoekende partij beperkt zich tot de bewering dat de in casu bestreden beslissing haar de mogelijkheid ontneemt om op grond van medische redenen in het Rijk te verblijven en haar verplicht terug te keren naar Kosovo. De verzoekende partij voert aan dat de noodzakelijke behandeling in Kosovo niet beschikbaar is, waardoor een schending van artikel 3 EVRM dreigt. De verzoekende partij verwijst hiertoe naar een medisch attest van 03.09.2015, dat haar medische situatie zou onderlijnen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekraftigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer".

Verder laat de verweerde gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht".

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gezondheidstoestand van de verzoekende partij reeds grondig onderzocht werd naar aanleiding van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in het kader waarvan op 25.07.2014 en 08.09.2016 een ongegrondheidsbeslissing genomen werd, met name nadat werd vastgesteld dat er

vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst. De arts-adiveur leverde twee adviezen af in deze zin, namelijk op 24.07.2014 en op 07.09.2016.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de arts-adiveur en de gemachtigde van de Staatssecretaris volstaat uiteraard niet om tot een mogelijke schending van artikel 3 EVRM te besluiten. Verweerde benadrukt dat de arts-adiveur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De arts-adiveur heeft in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een specifieke controletaak, die volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

Om voormelde reden kan de verzoekende partij zich uiteraard niet volstaan om een andersluidend medisch attest voor te leggen, vermits een gebeurlijke schending van artikel 3 EVRM allermind wordt aangetoond door het loutere gegeven dat de verzoekende partij in het land van herkomst niet alle zorgen kan bekomen, dewelke in België verstrekt worden. In dit kader moet benadrukt worden dat door de arts-adiveur naar aanleiding van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet nog werd vastgesteld dat er geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verweerde laat voorts gelden dat het loutere feit dat een beroep tot nietigverklaring hangend is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er uiteraard niet aan in de weg staat dat een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij wordt afgegeven.

Er kan door verweerde partij niet dienstig verwezen worden naar het hangende beroep tot nietigverklaring, gelet op het feit dat de ongegrondheidsbeslissing 9ter rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er op het laatstgenoemde beroep anders over zou beslissen.

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat verweerde gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van hetzelfde verdrag aangetoond wordt. In casu is verweerde van oordeel dat de verzoekende partij niet aantoont dat een ander artikel uit het verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

Volledigheidshalve laat verweerde nog gelden dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel niet geschonden wordt doordat bepaalde procedurele vereisten worden gesteld. De toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het EVRM, verhindert niet dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld aan een mogelijke klacht of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwending uitmaken.”

3.3. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verweerde bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van de veronderstelling dat de door verzoeker aangevoerde medische problematiek niet verhinderde om de in casu bestreden beslissing te nemen, aangezien verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd voorafgaandelijk werd afgewezen. Het staat evenwel niet ter discussie dat verweerde beslissing van 8 september 2016, waarbij verzoekers aanvraag van 26 december 2013 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard, werd vernietigd bij arrest nr. 228 957 van 19 november 2019. Voormelde beslissing van 8 september 2016 dient dan ook te worden geacht nooit te hebben bestaan. Aangezien er in casu aanwijzingen waren dat de terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst aanleiding kon geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, daar er slechts toepassing kan worden gemaakt van artikel 7 van de Vreemdelingenwet indien meer voordelijke bepalingen vervat in een internationaal verdrag hiertoe geen beletsel vormen en nu blijkt dat de door verzoeker aangevoerde medische problematiek niet deugdelijk werd beoordeeld, kan verzoeker worden gevuld in zijn stelling dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechting op eenentwintig december tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN G. DE BOECK